

Λεωνίδας Βουρδονικόλας

HELICONIA ROSTRATA

(ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ ΤΟ Τ
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ)

Αθήνα 2023

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Ο Λεωνίδας Βουρδονικόλας γεννήθηκε το 1976 στην Αταλάντη Λοιρίδος. Είναι απόφοιτος του Τμήματος Δημόσιας Διοίκησης του Παντείου Πανεπιστημίου και του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Ναυτιλίας του Πανεπιστημίου Πειραιά. Έχει συγγράψει τη συλλογή διηγημάτων «Η Γίδα και άλλες ιστορίες της υπαίθρου» (Εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος). Τα θεατρικά του έργα «Άργος 2101», «Παλιές Ρίζες», «Ψύθος», «Οσφρηστής» και «Προσωπαγνώσια» κυκλοφορούν ελεύθερα στο διαδίκτυο. Έχει επενδύσει με φωτογραφίες του τις ποιητικές συλλογές «Βαλβίδα Ασφαλείας» και «Καραμελωμένα Ξυράφια» της Άννας Σπυράτου και έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις φωτογραφίας. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932634422
email: vourdoleo@gmail.com
fb: Leonidas Vourdonikolas
insta: leonidas_1976

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 - Μάιος 2023) με βοηθό εισηγητή την Ανθή Τσιρούκη και εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο Heliconia Rostrata (Το ψεύτικο πουλί του Παραδείσου) του Λεωνίδα Βουρδονικόλα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Σοφοκλής (30)

Μπέτυ (45)

Κωνσταντίνος (50)

Περίληψη

Ο Κωνσταντίνος και η Μπέτυ ζουν στην πολυτελή έπαυλή τους στα προάστια. Στη ζωή τους θα μπει ένας νεαρός κηπουρός με φιλοσοφικές ανησυχίες και οι ισορροπίες θα διασαλευθούν. Τα φυτά και τα δέντρα της έπαυλης θα ανθοφορήσουν όσο ποτέ άλλοτε. Η αγάπη του ζευγαριού για τον κήπο αποικτά πλέον ένα διαφορετικό νόημα. Ωστόσο, «συλλαμβάνουν» τον κηπουρό να μιλάει στα λουλούδια και τα φυτά. Η Μπέτυ θα έρθει τόσο κοντά με τον νεαρό, που εκείνος θα της αποκαλύψει τις απόκρυφες τεχνικές του για τη ζωντάνια και την ομορφιά των φυτών. Ο Κωνσταντίνος αντιδρά. Όταν η Μπέτυ αρρωστήσει βαριά θα ζητήσει από τους δύο άντρες να εκπληρώσουν την «παράξενη» τελευταία επιθυμία της...

Α' σκηνή

(Στον κήπο με τα δέντρα και τα φυτά της έπαυλης. Μια φερ-φορζέ τραπεζαρία με τέσσερις καρέκλες. Στη σκηνή βρίσκεται η Μπέτυ. Κάθεται σε μια από τις καρέκλες. Έπειτα από λίγο καταφθάνει ο Κωνσταντίνος)

Κωνσταντίνος: Αυτό ήταν.

Μπέτυ: Έφυγε;

(Ο Κωνσταντίνος γνέφει θετικά με το κεφάλι του)

Λυπάμαι. Πόσο λυπάμαι.

Κωνσταντίνος: Κι εγώ. Λυπάμαι, μα...

Μπέτυ: Ναι;

(Ο Κωνσταντίνος κάθεται στην καρέκλα απέναντι από την Μπέτυ)

Κωνσταντίνος: Όλα στη ζωή ένας κύκλος δεν είναι;

Μπέτυ: Είναι;

Κωνσταντίνος: Θέλω να πω... Πολλοί μικροί κύκλοι. Ένας κλείνει, άλλος ανοίγει.

(Γιάση - Αμυχανία)

Μπέτυ: *(κοιτάζοντας τα δέντρα του κήπου)* Ξέρεις... ; Αναρωτιέμαι πολλές φορές αν τα δέντρα έχουν αναμνήσεις από τα πουλιά που στάθηκαν στα κλαδιά τους.

Κωνσταντίνος: Αναμνήσεις; Να έχουν τα δέντρα αναμνήσεις;

Μπέτυ: Όπως οι τοίχοι του σπιτιού μας. Νομίζω πως δεν θα ξεχάσουν ποτέ τους ανθρώπους που έζησαν εδώ πριν από μας.

Κωνσταντίνος: Σε λίγο θ' ακούσω και για λουλούδια; Έχεις κάτι να πεις και για τα λουλούδια;

Μπέτυ: Τα λουλούδια, ναι. Γιατί κι αυτά να μην θυμούνται τα έντομα που γεύθηκαν τον ανθό τους, το νέκταρ τους το ίδιο; Μια ερωτική πράξη δεν είναι κι αυτή;

(Παύση)

Εσύ, ας πούμε;

Κωνσταντίνος: Εγώ τι;

Μπέτυ: Είναι δυνατόν να ξεχάσεις ποτέ σου τις ερωτικές συντρόφους που πέρασαν από το κρεβάτι σου;

Κωνσταντίνος: Δεν ήταν αμέτρητες, μα... Υπάρχει άνθρωπος που θα μπορούσε να λησμονήσει τους ερωμένους του;

Μπέτυ: Αυτό ακριβώς εννοώ. Οι έρωτες της ζωής μας, όσα χρόνια κι αν περάσουν, δεν θα σβηστούν ποτέ από το μυαλό μας. Ίσως έτσι να συμβαίνει και στα λουλούδια. Να θυμούνται για πάντα τις μέλισσες που πέρασαν από πάνω τους.

Κωνσταντίνος: Σίγουρα πάντως τον γερο-Πέτρο θα τον θυμούνται για χρόνια.

Μπέτυ: Και σε μας δεν θα λείψει; Περισσότερο κι από κηπουρός, ήταν Άνθρωπος.

Κωνσταντίνος: Δέκα χρόνια ήταν πολλά.

Μπέτυ: Δέκα χρόνια στις δικές μας υπηρεσίες. Μα συνολικά; Σε αυτόν εδώ τον κήπο; Σαράντα. Για σκέψου το. Σαράντα ολόκληρα χρόνια. Από μικρό παιδί... Μαζί μεγάλωσε με όλα τούτα τα δέντρα.

(Παύση)

(Ξαφνικά) Τον είδες πώς βούρκωσε σήμερα; Ο μεγάλος του αποχωρισμός...

Κωνσταντίνος: Έχω ήδη ξεχωρίσει δυο-τρεις ενδιαφερόμενους.

Μπέτυ: (μονολογεί χωρίς να ακούει) Μια ζωή. Μια ζωή μέσα στο πράσινο και τα άνθη. Μια ζωή μέσα στο χώμα και το νερό.

(Παύση)

Ίσως και να τον ζηλεύω.

Κωνσταντίνος: Έχουν πλούσιο βιογραφικό.

Μπέτυ: (μονολογεί) Μα από την άλλη... Ίσως και να τον λυπάμαι.

Κωνσταντίνος: Μπέτυ! Θα πρέπει να επιλέξουμε.

Μπέτυ: Ναι. Φυσικά και τον λυπάμαι. Όταν παύεις να ασχολείσαι μ' αυτό που πραγματικά αγαπάς, μόνο στενοχώρια μπορεί να σε συνοδεύει.

Κωνσταντίνος: Να μην τον λυπάσαι καθόλου. Δεν πέθανε κιόλας... Θα έχει τον δικό του κήπο για να φροντίζει. Και όλο τον χρόνο δικό του. Λοιπόν;

Μπέτυ: Λοιπόν τι;

Κωνσταντίνος: Οι υποψήφιοι Μπέτυ. Πρέπει να επιλέξουμε τον νέο μας κηπουρό.

Μπέτυ: Θα γίνει κι αυτό.

Κωνσταντίνος: Σκέφτομαι να τους καλέσω σε συνέντευξη. Να δουν από κοντά και τον κήπο μας.

(Γιάση - Αμυχανία)

Μπέτυ: Αναρωτήθηκες ποτέ σου, αν οι μέλισσες συνομιλούν μεταξύ τους;

Κωνσταντίνος: Νάτα πάλι... Σίγουρα θα συνεννοούνται πάντως με κάποιον τρόπο.

Μπέτυ: Αναρωτήθηκες το πώς η καθεμία τους διαλέγει το λουλούδι που θα βυζάξει;

Κωνσταντίνος: Όχι. Δεν το σκέφτηκα ποτέ μου, είναι η αλήθεια.

Μπέτυ: Το ξέρεις πως δεν έχω δει ποτέ μου δύο έντομα ταυτόχρονα στο ίδιο μπουμπούκι;

Κωνσταντίνος: Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα πως δεν μπορεί να συμβεί.

Μπέτυ: Νιώθω τυχερή, Κωνσταντίνε. Πολύ τυχερή.

Κωνσταντίνος: Τυχερή;

Μπέτυ: Που μπορώ να βαδίζω μέσα σε τούτον εδώ τον μικρό Παράδεισο. Στον κήπο μας. Στον δικό μας κήπο.

Κωνσταντίνος: Στο δικό μας σπίτι.

Μπέτυ: Από την ημέρα που πατήσαμε το πόδι μας-

(Την διακόπτει)

Κωνσταντίνος: Μια δεκαετία ολόκληρη.

Μπέτυ: Ήταν αυτό που χρειαζόμουν περισσότερο από καθετί.

Κωνσταντίνος: Πέρασες δύσκολα, Μπέτυ.

Μπέτυ: Πέρασαμε δύσκολα, Κωνσταντίνε.

(Γιάση - Αμνηχανία - Ο Κωνσταντίνος βγάζει ένα ρολόι τσέπης και το κοιτά)

Κωνσταντίνος: Να φέρω το τσάι μας; Είναι η ώρα.

Μπέτυ: Ναι, το τσάι μας. Να φέρεις το τσάι μας. Φυσικά και να το φέρεις. Είναι η ώρα.

(Ο Κωνσταντίνος σηκώνεται από την καρέκλα του).

Μα στάσου... Όχι. Θέλω πρώτα...

Κωνσταντίνος: Ναι, Μπέτυ.

Μπέτυ: Είδα ένα αλλόκοτο όνειρο χθες. Κάθισε.

(Ο Κωνσταντίνος κάθεται ξανά)

Κωνσταντίνος: Το φαντάστηκα.

Μπέτυ: Δεν ήταν ακριβώς εφιάλτης.

Κωνσταντίνος: Στριφογυρνούσες όλο το βράδυ. Παραμιλούσες και στριφογυρνούσες σαν το φύλλο στον άνεμο.

Μπέτυ: Είδα το τέλος μου.

Κωνσταντίνος: Έλα τώρα, Μπέτυ. Όχι πάλι.

Μπέτυ: Αυτή τη φορά δεν ήταν το ίδιο.

Κωνσταντίνος: Να μη φοβάσαι.

Μπέτυ: Ένωσα μια παράξενη ευφορία.

Κωνσταντίνος: Όλα θα πάνε καλά.

Μπέτυ: Είδα τι θ' απογίνει το σώμα μου, όταν...

Κωνσταντίνος: Πες μου.

Μπέτυ: Επέστρεφες λέει στο σπίτι μας μετά την κηδεία μου. Μα το σπίτι δεν έμοιαζε καθόλου, καθόλου δεν έμοιαζε με αυτό που ζούμε εδώ, τώρα. Ήταν όμως το σπίτι μας. Το ξέρω πως ήταν ετούτο εδώ το σπίτι κι ας έμοιαζε να μην είναι...

Κωνσταντίνος: Συμβαίνει συχνά αυτό στα όνειρα μας. Ένας τόπος που μας είναι εντελώς ξένος στην όψη του, να είναι τόσο οικείος ταυτόχρονα μέσα μας.

Μπέτυ: Ήταν η ώρα του επίσημου γεύματος, μα... Μα, είχες λέει έναν και μοναδικό καλεσμένο. Έναν νεαρό. Έναν κομψό νεαρό, με θολό πρόσωπο. Δεν

ξεχώριζε καθόλου το πρόσωπό του. Ένας άγνωστος ήταν. Μα ήξερα πως ήταν νεαρός. Θα μπορούσε να είναι ακόμη και γιος μας. Τόσο νέος. Το αισθανόμουν.

(Παύση)

Πίνετε κόκκινο κρασί. Στο κέντρο του τραπεζιού βρισκόταν ένας ασημένιος δίσκος με το κυρίως πιάτο. Ήταν το κεφάλι μου. Το κεφάλι μου ψημένο στο φούρνο.

(Παύση)

Το μοιράσατε και το ξεζουμίσατε... Το μυαλό μου! Ξετρελαθήκατε με το μυαλό μου... Ήταν πολύ νόστιμο. Γλύψατε τα δάχτυλά σας. Κι έπειτα... Έπειτα έφυγες για την κουζίνα. Είχε φτάσει η ώρα για το επιδόρπιο. Επέστρεψες ξανά στην τραπεζαρία σέρνοντας ένα παιδικό καρτσάκι. Τα πανιά του ήταν ολόλευκα σαν τα σύννεφα.

(Παύση)

Έσκυψες και πήρες από το καθισματάκι του την καρδιά μου. Ήταν ολοζώντανη και παλλόταν. Άκουγα τους χτύπους της. Την τοποθέτησες στο κέντρο του τραπεζιού και στο πλάι της... Στο πλάι της ακούμπησες δύο πηρούνια. Δύο πηρούνια κι ένα μαχαίρι.

(Παύση)

Ο νεαρός έπιασε το μαχαίρι κι έκοψε απαλά την καρδιά μου στα δύο. Ήταν τρυφερή. Πολύ τρυφερή. Κάρφωσε το ένα κομμάτι με το πηρούνι και το έφερε στο στόμα του. Κι όμως... Ένιωθα ευφορία. Ένιωθα μια αλλόκοτη ευφορία, όταν... Ένα υπόκωφο βουητό σαν της μέλισσας δόνησε την ατμόσφαιρα...

Στιγμαία συσκότιση

Β' σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Ο Κωνσταντίνος, η Μπέτυ και ο Σοφοκλής συζητούν περπατώντας)

Κωνσταντίνος: Όπως θα διαπίστωσες, «χαίρει άκρας υγείας».

Μπέτυ: Να παραμείνει το ίδιο όμορφος θέλουμε.

Σοφοκλής: Επιτρέψτε μου, μα...

Μπέτυ: Ναι, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Μπορούμε κάλλιστα να του δώσουμε μια νέα πνοή.

Μπέτυ: Μια νέα πνοή! Ναι!

Σοφοκλής: Έναν άλλον αέρα.

(Παύση)

Ο κήπος σας έχει πρωτόγνωρες προοπτικές.

Κωνσταντίνος: Πρωτόγνωρες προοπτικές; Τι σημαίνει αυτό;

Μπέτυ: Ας είναι καλά ο γερο-Πέτρος.

Σοφοκλής: Είναι ιδιαίτερα φροντισμένος, μα αν στηριχθούμε σε νέες μεθόδους... Πιστεύω πως θα μπορούσαμε να κάνουμε μικρά θαύματα με αυτά τα δέντρα, με τα φυτά, με όλο αυτό το πράσινο γύρω μας.

Κωνσταντίνος: Μήπως υπερβάλεις, νεαρέ;

Σοφοκλής: Παρακαλώ, επιτρέψτε μου. Δεν είναι σκοπός μου να...

(Παύση)

Έχω βρεθεί σε πολύ υποβαθμισμένους ποιοτικά κήπους, τους οποίους μετατρέψαμε σε μικρές οάσεις... Μα εδώ νομίζω πως υπάρχει η μαγιά για κάτι μοναδικό.

Μπέτυ: Πολύ αποφασισμένος ακούγεσαι.

Σοφοκλής: Είμαι βέβαιος πως-

Κωνσταντίνος: Κάποιες φορές, καλό θα είναι να μην δημιουργούμε υπερβολικές προσδοκίες, αγαπητέ Σοφοκλή.

Μπέτυ: Ο Κωνσταντίνος εννοεί πως-

Κωνσταντίνος: Με λίγα λόγια, κρατάμε μικρό καλάθι, μικρέ.

Σοφοκλής: Κύριε Αναγνώστου, πιστεύω πως είστε τυχεροί που ζείτε σε αυτό εδώ το μέρος, σ' αυτό το ξεχωριστό περιβάλλον.

Κωνσταντίνος: Κι εγώ το πιστεύω, μα δεν είναι αυτό το θέμα μας.

(Γιάση - Αμηχανία)

Μπέτυ: Νομίζω πως αρικετά περιφέραμε το κορμί μας στο γκαζόν. Θα πρότεινα να καθίσουμε. Οι φερ-φορζέ μας φωνάζουν εδώ και ώρα.

Κωνσταντίνος: Ναι, Μπέτυ. Καταλαβαίνω. Να καθίσουμε.

(Κάθονται στις φερ-φορζέ καρέκλες της τραπεζαρίας)

Μπέτυ: Οι σπουδές σου, Σοφοκλή; Μίλησέ μας για τις σπουδές σου.

Σοφοκλής: Αποφοίτησα από το Γεωπονικό πριν από επτά χρόνια, στα είκοσι τρία μου.

Κωνσταντίνος: Το είδαμε αυτό και στο βιογραφικό σου.

Μπέτυ: Πόσο καιρό ασχολείσαι με την κηπουρική;

Σοφοκλής: Εδώ και μια δεκαετία. Ξέρετε, έχω μεγάλο πάθος με τα φυτά, με τα δέντρα, με οτιδήποτε βγάζει ρίζες μέσα στη Γη. Αν μου επιτρέπετε...

Κωνσταντίνος: Σε ακούμε.

Σοφοκλής: Μεγάλωσα μέσα στο πράσινο και τη Φύση. Κατάγομαι βλέπετε από την επαρχία. Από μικρός συνόδευα τον πατέρα μου στα δάση και τα χωράφια. Ήταν Διοικητής του τοπικού Δασαρχείου. Θυμάμαι μια ημέρα...

(Γιάση - Το βλέμμα του Σοφοκλή χάνεται στο πουθενά. Φαίνεται στραμμένο στα δέντρα)

Ήταν ένα ηλιόλουστο πρωινό... Είχα ξεφύγει της προσοχής του και χάθηκα για λίγο ανάμεσα στα δέντρα. Εκεί, μόνος μέσα στο δάσος, ένιωσα μαγεμένος.

(Γιάση)

Κάθισα στη σιά ενός μεγάλου πεύκου κι αφουγκράστηκα. Αφουγκράστηκα τη σιωπή της Φύσης. Έκλεισα τα μάτια κι όταν τα άνοιξα... Ένα ελάφι στείόταν

απέναντί μου στα διπλανά δέντρα. Στο επόμενο βλεφάρισμά μου το ελάφι είχε χαθεί. Ακόμη δεν έχω ξεδιαλύνει μέσα μου αν όλο αυτό ήταν αλήθεια ή όνειρο...

(Παύση - Ο Σοφοκλής δείχνει χαμένος)

Μπέτυ: Ναι, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Εκείνες οι στιγμές... Εκείνο το τοπίο... Μια ελαφράδα, μια γαλήνη τύλιξε την ψυχή μου. Ένωσα ξαφνικά να γίνομαι κομμάτι του δάσους... Δέος. Ένα ανυπέροβλητο δέος με συνεπήρε. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που ένιωσα... Ένωσα το Σύμπαν να με διεκδικεί.

(Μεγάλη παύση)

(Σαν να συνέρχεται από λήθαργο - Ξαφνικά) Η επόμενη ήταν όταν κινδύνευσε η ζωή μου σε τροχαίο.

Μπέτυ: Τροχαίο; Είχες τροχαίο;

Κωνσταντίνος: Καλύτερα θα ήταν νομίζω να μην...

Σοφοκλής: Μου καρφώθηκε η λαμαρίνα στο χέρι. Κόντεψα να το χάσω. Ο δεξιός μου αγκώνας ακόμη παραπονιέται στις απότομες αλλαγές του καιρού.

Κωνσταντίνος: Ωστε είχες ένα τόσο σοβαρό ατύχημα;

(Παύση)

Αυτό να υποθέσω δεν σ' έχει επηρεάσει στην εργασία σου... Σωστά; Θέλω να πω, στη δουλειά σου τα καταφέρνεις... Η σωστή φροντίδα του κήπου απαιτεί γερά μπράτσα, δεν συμφωνείς;

Σοφοκλής: Οφείλω να σας ομολογήσω πως οι καταστάσεις με ανάγκασαν να χρησιμοποιώ πολύ καλύτερα το υγιές χέρι μου. Δεν θα σας κρύψω πως έγινα σχεδόν αριστερόχειρας.

(Παύση - Αμηχανία - Ο Κωνσταντίνος βγάζει ένα ρολόι τσέπης και το κοιτά)

Κωνσταντίνος: Αγάπη μου είναι η ώρα.

Μπέτυ: Ναι, Κωνσταντίνε. Σοφοκλή, θα μας συνοδεύσεις;

(Ο Σοφοκλής κοιτάζει απορημένος)

Κωνσταντίνος: Ωρα τσαγιού.

Μπέτυ: Στις 6:00 ακριβώς, κάθε απόγευμα, τίποτε άλλο δεν έχει θέση στο πρόγραμμά μας.

Σοφοκλής: Το τσάι;

Μπέτυ: Μια ιεροτελεστία.

Κωνσταντίνος: Ο κόσμος να φλέγεται, η τσαγιέρα θα πάρει το δρόμο της για τον κήπο μας.

Μπέτυ: Ακόμη και το χειμώνα, εδώ στεκόμαστε. Σ' αυτό το τραπέζι. Την ίδια ακριβώς ώρα.

Σοφοκλής: Δεν θα μπορούσα να σας το αρνηθώ, τότε.

Μπέτυ: Τρία φλιτζάνια, λοιπόν, Κωνσταντίνε.

(Ο Κωνσταντίνος αποχωρεί από τη σκηνή)

Μπέτυ: *(συνωμοτικά και ψιθυριστά)* «Η πρώτη φορά που ένιωσα το Σύμπαν να με διεκδικεί...»

Σοφοκλής: Συγγνώμη;

Μπέτυ: Κι εμένα με έχει διεκδικήσει!

(Γιάση - Αμηχανία)

Σοφοκλής: *(Προσπαθεί να αλλάξει θέμα)* Ξέρετε, σκεφτόμουν...

Μπέτυ: Ναι, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Μένετε είπατε καιρό σε αυτή την περιοχή;

Μπέτυ: Είκοσι χρόνια, σχεδόν. Μετά το γάμο μας αποφασίσαμε να πειραματιστούμε με την ησυχία των προαστίων. Κάναμε μια κάπως άστατη ζωή ως νεαροί. Μην κοιτάς τώρα...

(Γιάση)

Σ' αυτή τη μονοκατοικία, βέβαια, εγκατασταθήκαμε πριν από μια δεκαετία. Μια περιπέτεια της υγείας μου απαιτούσε... Μα... ας τα αφήσουμε αυτά. Κάποια άλλη στιγμή, ίσως...

Σοφοκλής: Συγγνώμη. Δεν είχα σκοπό να σας φέρω σε δύσκολη θέση.

Μπέτυ: Το ξεχνάμε. Πες μου, όμως... Στο βιογραφικό σου γράφεις για σπουδές στην Ψυχολογία.

Σοφοκλής: Την αγαπώ όσο και την κηπουρική.

Μπέτυ: Ξέρεις... Ήταν ένα από τα στοιχεία που μας κέντρισαν το ενδιαφέρον.

Σοφοκλής: Έχω ανησυχίες, τόσο γι' αυτά που ριζώνουν μέσα στη Γη, όσο και για εκείνα που φυτρώνουν μέσα μας.

Μπέτυ: Απόφοιτος της Γεωπονικής στα είκοσι τρία, μ' ένα «δυνατό» πτυχίο στα χέρια σου, σταθερή εργασία σε κήπους των προαστίων κι όμως... Αντί για μετεκπαίδευση στα της Φύσης, αποφασίζεις, και μάλιστα άμεσα, να σπουδάσεις Ψυχολογία.

Σοφοκλής: Μια μετεκπαίδευση ήταν κι αυτό.

Μπέτυ: Η Ψυχολογία; Με τα φυτά; Τι σχέση μπορεί να έχει η Ψυχολογία με τα φυτά;

Σοφοκλής: Άμεση. Αυτό εννοούσα μιλώντας για πρωτόγνωρες προοπτικές του κήπου σας. Μα... δεν θα επιθυμούσα, ούτε νομίζω θα ήταν σωστό, από την πρώτη μας κιόλας συνάντηση, χωρίς να έχετε δει ίχνος από το αποτέλεσμα της δουλειάς μου, να σας μεταφέρω πράγματα που θα μπορούσαν ίσως να παρεξηγηθούν...

Μπέτυ: Τι θες να πεις, ακριβώς;

Σοφοκλής: *(υπεκφρεύγει)* Θέλω πολύ να δουλέψω σε αυτό εδώ το μέρος. Το θέλω όσο τίποτε άλλο.

(Γιάυση - Αμηχανία)

Μπέτυ: Κήπος. Τι νόημα έχει για σένα η λέξη «κήπος», Σοφοκλή;

Σοφοκλής: Είναι ένας χώρος πνευματικής ευεξίας για μένα. Δεν σας κρύβω πως νιώθω μια ανυπέροβλητη ευδαιμονία όταν βρίσκομαι ανάμεσα σε φυτά και σε δέντρα...

(Γιάυση)

Για εσάς; Τι σημαίνει «κήπος» για εσάς;

Μπέτυ: Ένας πλούσιος, καλοφροντισμένος κήπος μπορεί... Μπορεί και να μου προκαλεί οπτική ηδονή.

(Ακούγεται το κελάιδισμα ενός πουλιού)

Σοφοκλής: Το ακούτε;

(Γιάυση - Η Μπέτυ αφουγκράζεται)

Μπέτυ: Το έχω ακούσει πολλές φορές. Τι είναι;

Σοφοκλής: Κορυδαλλός.

Μπέτυ: Κορυδαλλός;

Σοφοκλής: Είναι από τα λίγα πουλιά που τραγουδούν πετώντας. Φτερουγίζει και κελαηδά την ίδια στιγμή. Το φαντάζεστε; Όσο πιο ψηλά πετάει, τόσο δυναμώνει το κελαϊδισμό του.

(Παύση)

Λες και αποζητάει να τον ακούσουν οι διαβάτες της Γης...

Μπέτυ: Ίσως και να επιδεικνύεται.

Σοφοκλής: Θα έλεγα πως απλά εκφράζει την ελευθερία του...

Στιγμαία συσκότιση

Γ' σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Η Μπέτυ και ο Σοφοκλής συζητούν περπατώντας)

Μπέτυ: Μα ήταν αναγκαίο όλο αυτό;

Σοφοκλής: Τα αναρριχητικά φυτά είναι μια γάγγραινα για τα δέντρα.

Μπέτυ: Ναι, μα πλούτιζε ο κήπος από το πράσινο.

Σοφοκλής: Θα φυτέψουμε νέα εφόσον το επιθυμείτε, σε άλλα όμως σημεία. Μακριά από τα δέντρα.

Μπέτυ: Πρασίνιζε ο τόπος τόσο καιρό τώρα. Σα να τον γδύσαμε.

Σοφοκλής: Θα θέλατε μια γάγγραινα να τρώει το κορμί σας;

Μπέτυ: Μια γάγγραινα να τρώει το κορμί μου; Το δικό μου κορμί... Τι γνωρίζεις εσύ, Σοφοκλή, για το δικό μου κορμί;

Σοφοκλής: Παρεξηγήσατε, δεν είχα σκοπό... Θέλω να πω... Τα αναρριχητικά φυτά καταλαμβάνουν τα δέντρα με μοναδικό τους στόχο να φτάσουν πιο κοντά στον ήλιο. Να κάνουν περισσότερη φωτοσύνθεση. Με τον καιρό πνίγουν και ξεραίνουν τα δέντρα που βρίσκονται στο δρόμο τους. Έπειτα από χρόνια εκείνα πέφτουν. Αυτό θα επιθυμούσατε για τα δέντρα σας;

Μπέτυ: Πίστευα πως ο κήπος μας θα πρασίνιζε περισσότερο και όχι ότι θα αρχίσει να ξεγυμνώνεται...

Σοφοκλής: Υπάρχει πολύ πράσινο γύρω μας. Διώξαμε τα παράσιτα.

Μπέτυ: Παράσιτα; Τα αναρριχητικά φυτά, παράσιτα;

Σοφοκλής: Κάθε φυτό θα πρέπει να κατέχει τη θέση και το χώρο που του αναλογεί, κι όχι να φυτρώνει εκεί που δεν το σπέρνουν. Δεν συμφωνείτε;

Μπέτυ: Εγώ θέλω να δω περισσότερο πράσινο. Περισσότερη ζωή. Μας υποσχέθηκες πως...

Σοφοκλής: Έχουν περάσει μόλις δύο εβδομάδες, κυρία Μπέτυ.

Μπέτυ: Δύο εβδομάδες, ναι.

Σοφοκλής: Είναι πολύ νωρίς. Από τον δεύτερο μήνα και έπειτα, η συζήτησή μας θα αποκτήσει ουσιαστικό νόημα για τη ζωή στον κήπο σας. Μου δείξτε την εμπιστοσύνη σας και δεν θα σας απογοητεύσω. Δώστε μου δύο μήνες καιρό. Αυτό μόνο θα σας παρακαλέσω.

(Γιάση)

Ελάτε μαζί μου...

(Ο Σοφοκλής οδηγεί την Μπέτυ στην αριστερή γωνία της σκηνής)

Σοφοκλής: Δείτε αυτό εδώ το μικρό δεντράκι.

Μπέτυ: Φύτεψες κιόλας;

Σοφοκλής: Το νέο σας δέντρο. Η πρώτη σας μανόλια. Σήμερα την έφερα.

Μπέτυ: Είναι υπέροχη! Αυτός ο ανθός... Ολόλευκος!

Σοφοκλής: Ένας ποιητής είχε γράψει πως, όταν το πνεύμα του ανθρώπου γονατίσει μπροστά στην ομορφιά της Φύσης, αυτή αναρριγεί από ηδονή.

Μπέτυ: *(Ξαφνικά)* Μίλησέ μου για τη μανόλια.

Σοφοκλής: Το γένος της είναι αρχαίο. Φανταστείτε πως εμφανίστηκε στη Γη πριν από τις μέλισσες. Έχουν εντοπισθεί απολιθώματα μανόλιας με ηλικία 95 εκατομμυρίων ετών.

(Γιάση)

Ελάτε πιο κοντά.

(Η Μπέτυ σκύβει και μυρίζει τον ανθό. Γυρνά και κοιτάζει το Σοφοκλή)

Σοφοκλής: Λοιπόν;

Μπέτυ: Έχει μια πολύ λεπτή... μια βελούδινη οσμή. Μου θυμίζει... Ναι, μου θυμίζει άρωμα λεμονιού.

Σοφοκλής: Ο φλοιός και τα μπουμπούκια της χρησιμοποιούνται στην παραδοσιακή ιατρική των Κινέζων.

(Ψιθυριστά) Κρατάτε μυστικά;

Μπέτυ: *(με δυνατή φωνή)* ΤΑΦΟΣ.

(Κλείνει με τα χέρια το στόμα της. Έπειτα μιλάει ψιθυριστά- συνωμοτικά) Τάφος.

Σοφοκλής: Σύμφωνα με μια γερμανική μελέτη, μια ουσία στο άρωμα της μανόλιας, όπως και του γιασεμιού, ενεργοποιεί τον υποδοχέα φερομονών του εγκεφάλου.

Μπέτυ: Και τι σημαίνει αυτό;

Σοφοκλής: Λίγες σταγόνες από τον ανθό τους φαίνεται ότι μπορεί να ξυπνήσουν από τον λήθαργο την ερωτική επιθυμία.

Μπέτυ: *(Πετάγεται ξαφνικά - αλλάζει θέμα)* Να καθίσουμε καλύτερα. Νομίζω πως το περπάτημα με κουράζει περισσότερο τώρα τελευταία.

Σοφοκλής: Ναι, φυσικά.

(Η Μπέτυ κάθεται στις φερ-φορζέ. Ο Σοφοκλής μένει για λίγο πίσω. Χαϊδεύει τα φύλλα της μανόλιας και της ψιθυρίζει)

Περιμένω πολλά λευκά από σένα καλή μου! Σου έχω εμπιστοσύνη.

(Ο Σοφοκλής κάθεται στις φερ-φορζέ)

Μπέτυ: Τι μονολογούσες εκεί στο φυτό, Σοφοκλή;

(Γιάση - Ο Σοφοκλής χαμογελά)

Σε είδα να το χαϊδεύεις...

Σοφοκλής: Πιστεύω πως είμαι εκεί που πρέπει να είμαι, κυρία Μπέτυ. Ταυτίζομαι ακριβώς με το «είναι» μου. Και αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι η μοίρα μου. Ο κήπος είναι η μοίρα μου. Αγαπώ τα φυτά. Πώς να σας το εξηγήσω... Ο χρόνος κυλάει χωρίς να το καταλάβω όταν ποτίζω... Όταν κλαδεύω...

Μπέτυ: Μα... Αυτό ακριβώς δεν συμβαίνει όταν περνάς καλά με αυτό που κάνεις; Δεν χάνεις την αίσθηση του χρόνου; Προσωπικά, αυτό παθαίνω σχεδόν κάθε φορά που διαβάζω ένα βιβλίο.

Σοφοκλής: Όταν χάνουμε από την αίσθησή μας το μέτρο του χρόνου, περνάμε στο ακαθόριστο. Στο άπειρο...

(Γιάση)

Μπορώ να σας μιλήσω ελεύθερα;

Μπέτυ: Αυτό περιμένω από σένα, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Θα έλεγα πως υπάρχει μια εγκεφαλική προσέγγιση, μια εικαστική λειτουργία όταν δημιουργώ στον κήπο.

Μπέτυ: Εικστατική λειτουργία;

Σοφοκλής: Μέσα στα δέντρα, μέσα στα φυτά την ώρα που κλαδεύω, υπάρχουν ζευγάρια που ερωτεύονται, πουλιά που πετάνε, μικρά παιδιά που τρέχουν ανέμελα.

Μπέτυ: Παιδιά;

Σοφοκλής: Παιδιά, ναι. Ηλιόλουστες καρδιές. Πνεύματα δίχως ίσκιους.

(Γιάση)

Όλα αυτά αφουγκράζομαι μέσα στις φυλλωσιές. Όλα αυτά βλέπουν τα δικά μου τα μάτια μέσα στο πράσινο.

Μπέτυ: Θα σου μιλήσω κι εγώ ανοιχτά... Έχω αναρωτηθεί πολλές φορές, ξέρεις, αν τα δέντρα θα μπορούσαν να έχουν μνήμη... Αν κρατούν για παράδειγμα την ανάμνηση των πουλιών που στάθηκαν στα κλαδιά τους, των ανθρώπων που κάθισαν στη σκιά τους.

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ...

Μπέτυ: Ναι, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Από τις αρχές του περασμένου αιώνα κιόλας, ένας βιοφυσιολόγος από τις Ινδίες, ο Τζαγκντίς Τσάντρα Μπος, αποκάλυψε με τη βοήθεια του πρώτου υπερμικροσκοπίου πως τα φυτά δεν είναι μια απλή πράσινη μάζα, αλλά ένα ζωικό σύνολο προικισμένο με ευαίσθητες και με παλμό.

(Γιάση)

Μετά από πολύχρονες έρευνες, συμπέρανε πως τα φυτά έχουν ένα ευαίσθητο νευρικό σύστημα και μια πλούσια σε συναισθήματα ζωή.

Μπέτυ: Δηλαδή θες να πεις πως...

Σοφοκλής: Ότι άφατο υπάρχει στον άνθρωπο και τα ζώα, υπάρχει και στα φυτά. Μπορούμε να διακρίνουμε στις αντιδράσεις ενός φυτού, μετά από ανάλογα ερεθίσματα, την κόπωση και την ανακούφιση, τη θλίψη και τη χαρά, το μίσος και τον έρωτα ...

Μπέτυ: Μα πως είναι δυνατό;

Σοφοκλής: Αναζητήστε τα αποτελέσματα των ερευνών και των πειραμάτων του Μπος. Διαβάστε για τις μετέπειτα μελέτες και τα συμπεράσματα του αμερικανού Κληβ Μπάξτερ. Μιλάει για ένα είδος τηλεπαθητικής επικοινωνίας των φυτών με τις υπόλοιπες μορφές της ζωής. Ανασκαλέψτε και πολλές απορίες θα σας λυθούν...

Μπέτυ: Νομίζω πως χρειάζομαι επειγόντως ένα τσάι...

Στιγμαία σουσκότιση

Δ' σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Η Μπέτυ και ο Κωνσταντίνος κάθονται στις φερ-φορζέ')

Κωνσταντίνος: Μήπως έφτασε η ώρα να μιλήσουμε σοβαρά για τον νεαρό; Η συμπεριφορά του, τελευταία...

Μπέτυ: Ο Σοφοκλής είναι υπόδειγμα επαγγελματία.

Κωνσταντίνος: Αναγνωρίζω τη συμπάθειά σου στο πρόσωπό του, μα είναι αριετιά αυτά που-

Μπέτυ: Ο κήπος μας λάμπει.

Κωνσταντίνος: Ο κήπος μας μπορεί να λάμπει, μα εγώ δεν είμαι και τόσο πεπεισμένος για τον άνθρωπο που περιφέρεται ελεύθερα μέσα στο σπίτι μας.

Μπέτυ: Στον κήπο μας.

Κωνσταντίνος: Το ίδιο κάνει!

Μπέτυ: Όχι, δεν κάνει το ίδιο. Στον κήπο μας περιφέρεται και είναι απολύτως διακριτικός με όλα τα υπόλοιπα... Τα της οικίας μας εννοώ. Δεν έχει περπατήσει ποτέ του μέσα στο σπίτι μας, παρόλο που τον έχω προτρέψει.

Κωνσταντίνος: Δεν θα διαφωνήσω σ' αυτό, μα η συμπεριφορά του, έστω και στο περιβάλλον του κήπου...

Μπέτυ: Αμφιβάλλεις για το αποτέλεσμα της δουλειάς του;

Κωνσταντίνος: Αμφιβάλλω για τον ίδιο τον νεαρό, Μπέτυ.

Μπέτυ: Μια χαρά είναι ο νεαρός. Δεν έχουν περάσει δύο μήνες κι έχει αρχίσει να μας θαμπώνει με το «έργο» του. Ο κήπος μας ανθίζει ραγδαία. Κοίταξε... Δες γύρω σου. Μια Εδέμ! Όλη μου την ημέρα εδώ θέλω να βρισκομαι.

Κωνσταντίνος: Αυτό είναι που με προβληματίζει στ' αλήθεια.

Μπέτυ: Τι θες να πεις, Κωνσταντίνε;

Κωνσταντίνος: Ενώ έχει καταφέρει τόσα πολλά... Η φροντίδα που δείχνει, η τελειομανία του, ακόμη ακόμη, γιατί όχι; Όλα άγια και χρυσά... Μα αυτή η

συμπεριφορά του... Πώς να το πω; Έχω διακρίνει έντονες ιδιορρυθμίες στον χαρακτήρα του.

Μπέτυ: Είναι ιδιαίτερο παιδί.

Κωνσταντίνος: Παράξενο θα τον έλεγα. Πολύ παράξενο.

Μπέτυ: Έχω συζητήσει αρκετές φορές μαζί του κι έχει μια πολύ ενδιαφέρουσα οπτική για τη ζωή. Θέλω να πω... Για τα φυτά. Για τη δουλειά του. Έχει ορισμένες πολύ πρωτότυπες ιδέες για τη ζωή των φυτών και των δέντρων.

Κωνσταντίνος: Αυτό ακριβώς. Αυτό είναι που με ανησυχεί.

Μπέτυ: Δεν σε καταλαβαίνω.

Κωνσταντίνος: Μου ζήτησε ηχεία!

Μπέτυ: Τι εννοείς, σου ζήτησε ηχεία;

Κωνσταντίνος: Μουσική, Μπέτυ. Μου ζήτησε να βάλουμε μουσική στον κήπο μας.

Μπέτυ: Καθόλου κακή ιδέα.

Κωνσταντίνος: Άρχισε να μου μιλάει για την ψυχοσύνθεση των φυτών κι εκεί κάπου σαν να έχασα το νόημα της κουβέντας μας.

Μπέτυ: Περίεργο.

Κωνσταντίνος: Ε, βέβαια περίεργο. Δεν είναι περίεργο;

Μπέτυ: Όχι, όχι. Άλλο εννοώ... Δεν μου μίλησε ποτέ για την επίδραση της μουσικής στα φυτά.

Κωνσταντίνος: Αυτό είναι το θέμα μας;

Μπέτυ: Θα μιλήσω μαζί του.

Κωνσταντίνος: Να μιλήσεις. Φυσικά και να μιλήσεις. Μα θέλω να είσαι ήρεμη... Ο γιατρός μας συνέστησε-

Μπέτυ: Μια χαρά ήρεμη θα είμαι.

Κωνσταντίνος: Δεν λέω, είναι πιστός και αφοσιωμένος στην εργασία του, ο νεαρός. Σχεδόν παθιασμένος θα έλεγα... Μα οι αντιλήψεις του και οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί...

Μπέτυ: Ο Σοφοκλής είναι ένα αξιόλογο παιδί.

Κωνσταντίνος: Δεν είπα ποτέ πως έχει άσχημο χαρακτήρα.

Μπέτυ: Τότε γιατί προβληματίζεσαι;

Κωνσταντίνος: Μπέτυ... Τον έχω πιάσει να μιλάει στα φυτά.

Μπέτυ: Εσύ δεν έχεις μονολογήσει ποτέ σου;

Κωνσταντίνος: Δεν μονολογούσε, Μπέτυ. Δεν μιλούσε στον εαυτό του. Μουρμούριζε στην αμυγδαλιά. Τον είδα να μουρμουρίζει στην αμυγδαλιά.

Μπέτυ: Και πού είναι το κακό, δηλαδή;

Κωνσταντίνος: Έλα, τώρα... Εντάξει το δέχομαι. Κι εμείς έχουμε φιλοσοφήσει πολύ τελευταία. Αφουγκράζομαι την ποιητική σου ματιά και τις μεταφυσικές σου ανησυχίες, μα αυτό απέχει πολύ από το μιλάμε στα ίδια τα δέντρα.

Μπέτυ: Και στα ζώα μιλάμε. Και τους μιλάμε στη δική μας γλώσσα. Όχι στη δική τους. Κι όμως... Πιστεύεις πως δεν μας καταλαβαίνουν;

Κωνσταντίνος: Μιλάμε για ζώα, Μπέτυ. Για ζωντανά πλάσματα. Όχι για πρασινάδες.

Μπέτυ: Δε θα πω πολλά, Κωνσταντίνε. Μονάχα για ένα - όχι και τόσο παλιό - πείραμα θα σου μιλήσω. Και θα ήθελα πολύ να κάνουμε ξανά αυτή την κουβέντα, αφού αναζητήσεις τις μελέτες του ανθρώπου που το πραγματοποίησε.

Κωνσταντίνος: Ανθρώπου; Ποιου ανθρώπου; Δεν σε καταλαβαίνω, ειλικρινά.

Μπέτυ: Κληβ Μπάξτερ, πρώην ανακριτής της CIA.

Κωνσταντίνος: Ναι, και;

Μπέτυ: Ήταν ο καθηγητής, που χρησιμοποιούσε τις «μηχανές της αλήθειας» για να ξεσκεπάσει τους εγκληματίες. Ανάμεσα στα πρώτα πειράματά του με τα φυτά ήταν κι αυτό που πραγματοποίησε το 1988.

Κωνσταντίνος: Είμαι πολύ περίεργος τι θα ακούσω, μα το Θεό...

Μπέτυ: Έβαλε σε ένα δωμάτιο δύο φυτά. Μέσα από το δωμάτιο πέρασαν διαδοχικά, ξεχωριστά ο ένας από τον άλλο, πέντε βοηθοί του και ο ίδιος. Ένας από τους έξι, χωρίς να ξέρουν οι άλλοι ποιος, επιλέχθηκε στην τύχη για να κομματιάσει το ένα φυτό. Αμέσως μετά, το άλλο φυτό συνδέθηκε με τη «μηχανή της αλήθειας» και οι έξι άντρες ξαναπέρασαν από μπροστά του ένας ένας ξεχωριστά. Μόλις ο «εγκληματίας» βρέθηκε πάλι μέσα στο δωμάτιο, το υγιές φυτό «τρελάθηκε» από το φόβο του. «Λιποθύμησε».

Κωνσταντίνος: *(Γελώντας)* «Λιποθύμηση»; Τι εννοείς «λιποθύμηση»;

Μπέτυ: Έγειρε, Κωνσταντίνε. Το φυτό έγειρε μπροστά στη θέα του φονιά.

(Γιάση)

Αυτό το πείραμα στάθηκε η αφορμή για να ξεκινήσει τις έρευνες η NASA. Πυρηνικοί φυσικοί και γενετιστές, μοριακοί βιολόγοι και μαθηματικοί, όλοι τους υπογράφουν επιστημονικά άρθρα που αποδεικνύουν πέρα από κάθε αμφιβολία την ιδιαίτερη ευφυΐα των φυτών.

Κωνσταντίνος: Μπέτυ, θες να μου πεις πως...

Μπέτυ: Τα φυτά συνδέονται συναισθηματικά με τον κηπουρό που τα φροντίζει και τα περιποιείται. Συντονίζονται μαζί του σαν ραδιοφωνικοί δέκτες. Θα σου πρότεινα να αναζητήσεις τις σχετικές έρευνες και να αφήσεις τον Σοφοκλή για λίγο να κάνει αυτό που γνωρίζει καλύτερα απ' όλους.

Κωνσταντίνος: Θα το συζητήσουμε όλο αυτό. Δεν τελειώσαμε...

(Γιάση)

Μήπως, είναι η ώρα;

Μπέτυ: Είναι; Εσύ θα μου πεις.

(Ο Κωνσταντίνος βγάζει το ρολόι τσέπης και το κοιτά)

Κωνσταντίνος: Ναι. Σχεδόν έξι. Το φέρνω.

Μπέτυ: Θα προσθέσω μισή κουταλιά μέλι σήμερα.

(Ο Κωνσταντίνος στρέφει και την κοιτά απότομα με έκπληξη)

Στιγμαία συσκότιση

Ε' σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Ο Σοφοκλής στέκεται μπροστά από έναν μικρό καλλιστήμονα).

Σοφοκλής: (Χαϊδεύοντας τα φύλλα και τους ανθούς του καλλιστήμονα) Σε βλέπω λίγο χλωμό σήμερα. Λίγο άτονο. Πώς να στο πω;

(Γιούση - Μελετάει με προσοχή το φύλλωμα του φυτού)

Δεν μπορώ να καταλάβω... Κάτι σου έχει συμβεί, το αισθάνομαι.

(Γιούση)

Μήπως η διάθεση της κυρίας;

(Γιούση)

Όχι, δεν το πιστεύω. Αυτό είναι δύσκολο. Τον τελευταίο καιρό δείχνει πολύ... Πολύ... Ευδιάθετη, ναι. Πολύ ευδιάθετη.

(Γιούση)

Ο κύριος, ίσως, ε; Ναι αυτός, θα μπορούσε... Δεν είναι και ο πιο θετικός άνθρωπος στον πλανήτη, θα συμφωνήσω. Το γνωρίζουμε όλοι μας, εδώ μέσα. Μα κατά βάθος έχει καλή ψυχή... Το πιστεύω. Ας δείχνει τόσο σοβαρός και απόμακρος. Εσείς, εξάλλου, έχετε εμένα. Μην τον ξεσυνερίζεστε. Η γειτόνισσά σου ας πούμε δεν του δίνει και πολλή σημασία. Κοίταξέ την πως λάμπει σήμερα!

(Γιούση - Πετάγεται ξαφνικά)

ΕΛΑ ΡΕ Σοφοκλή, τι προσπαθείς τόση ώρα στη μούγκα;

(Βγαίνει εκτός σκηνής. Ακούγεται μουσική σαξοφώνου από ηχεία. Επιστρέφει στον καλλιστήμονα).

Λοιπόν τι λες, κύριε Σωκράτη; Κάτι γίνεται τώρα, έτσι; Θα το βρούμε.

(Γιούση)

Μου επιτρέπεις; Αφουγκράσου και επιστρέφω σε λίγο.

(Μετακινείται λίγα βήματα αριστερά και αρχίζει να χαϊδεύει τα φύλλα και τα κλωνάρια μιας ορτανσίας).

Καλημέρα, Νεφέλη. Σου έχω φρέσκο χόμα γι' απόψε. Απ' τα γνωστά μέρη. Θα κάνεις λίγο υπομονή όμως, γιατί πριν απ' αυτό... Περίμενε.

(Πηγαίνει στη τραπεζαρία ανοίγει τον σάκο του και βγάζει ένα βιβλίο. Επιστρέφει στην ορτανσία).

Δες εδώ. Εντουάρ Λεβέ. Νουβέλα γραμμένη με μικρές κοφτές προτάσεις. Θα τον θαυμάσεις. Άκου, άκου τι γράφει στην «Αυτοπροσωπογραφία του»: *(Διαβάζει κάθε πρόταση μετά από παύση)* «Ο έρωτας, μου χαρίζει απέραντη απόλαυση, αλλά μου τρώει πάρα πολύ χρόνο... Μπορεί να έχω μιλήσει, χωρίς να το ξέρω, με κάποιον που έχει σκοτώσει κάποιον... Μπορώ να θέτω αναρίθμητες ερωτήσεις σε ανθρώπους που δεν θα ξαναδώ ποτέ...» *(Γελώντας)* Πολύ καλός, ε; Σπουδαίος ο τύπος. Άκου, άκου. *(Διαβάζει κάθε πρόταση μετά από παύση)*. «Μια φορά αποπειράθηκα ν' αυτοκτονήσω, τέσσερις φορές αποπειράθηκα ν' αποπειραθώ ν' αυτοκτονήσω... Θεωρώ ότι το καλύτερο σημείο μιας κάλτσας είναι η τρύπα... Μ' αρέσει ο ντόμπρος ήχος της χάρτινης σακούλας, αλλά όχι ο τσιτσιριστός της πλαστικής...» *(Γελάει δυνατά)* Πού να τον πρωτοπιάσεις, Νεφέλη, τον τύπο; Στάσου. *(Διαβάζει κάθε πρόταση μετά από παύση)* «Το παιχνίδισμα μιας ακτίνας του ήλιου σ' ένα καθρεφτάκι μου δίνει μια συναίσθηση εξουσίας... Βλέπω τέχνη εκεί που οι άλλοι βλέπουν πράγματα... Ακολουθώ τους τρελούς στο δρόμο...». *(Κλείνει το βιβλίο και χαϊδεύει τα φύλλα της ορτανσίας)*. Πρέπει να δω τον Σωκράτη, ξανά.

(Επιστρέφει στον καλλιστήριο και εξετάζει τα φύλλα και τους ανθούς του. Βάζει τα γυαλιά του και κοιτάζει σχολαστικά)

Λοιπόν, Σωκράτη. Είναι απλά τα πράγματα. Άκου πώς έχει. Πρέπει εσύ ο ίδιος να αντιληφθείς ότι δεν έχεις κανένα πρόβλημα. Θεε να κλάψεις;. Κλάψε. Τέλεια. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Είσαι στεναχωρημένος; Πάλι τέλεια. Απλά αποδέξου το. Είσαι ελεύθερος. Ελεύθερος. Αυτό μετράει μονάχα. Αξίζει η ψυχή σου να ζήσει ελεύθερα. Και να νιώθεις αυτήν την ελευθερία. Όλα είναι εδώ. Όλα συμβαίνουν τώρα. Χτίσε το Τώρα σου όπως εσύ θεε.

(Παύση)

Τι ανακούφιση να συνειδητοποιείς ότι μπορείς να είσαι ο εαυτός σου, ε...;

(Παύση)

Σωκράτη! Δεν υπάρχει τέλεια ευτυχία στο σύμπαν. Κι αυτή είναι η μόνη πραγματική ευτυχία: το να είσαι ο εαυτός σου. Να είσαι όπως είσαι. Αποδέξου τον εαυτό σου. Αυτό μονάχα. Για να σε δω... (Μελετά ξανά με προσοχή τα κλαδιά του καλλιστήμονα) Θα χρειαστείς κι εσύ λίγο φρέσκο χρώμα... Από τη γη σου φυσικά, ναι. Θα το φροντίσω πολύ σύντομα. Προς το παρόν, ας προσπαθήσουμε με τον αγαπημένο σου... Μπρεχτ, ναι. Τι άλλο;

(Πηγαίνει στη τραπεζαρία, βγάζει από το σάκο του ένα δεύτερο βιβλίο και επιστρέφει).

«Οι Ιστορίες του κυρίου Κόινερ», σήμερα. Για να δούμε... (Ξεφυλλίζει το βιβλίο) Όχι. (Ξεφυλλίζει) Όχι. (Ξεφυλλίζει) Ναι, αυτό είναι. Άκου... (Διαβάζει αργά κάθε πρόταση) «Ο κύριος Κόινερ διέσχισε μια κοιλάδα, όταν ξαφνικά παρατήρησε ότι τα πόδια του είχαν βουλιάξει στο νερό. Πρόσεξε τότε ότι η κοιλάδα δεν ήταν παρά ένας βραχίονας της θάλασσας κι ότι πλησίαζε η ώρα της παλίρροιας. Σταμάτησε αμέσως και κοίταξε γύρω του, μήπως έβρισκε μια βάρκα, και όσο διαρκούσε η ελπίδα ότι θα έβρισκε τη βάρκα, δεν το κουνούσε από τη θέση του. Όταν είδε πως βάρκα δεν ερχόταν από πουθενά, παραιτήθηκε από αυτήν την ελπίδα και άρχισε να ελπίζει ότι η στάθμη του νερού δεν θα ανέβαινε άλλο. Μόνο όταν το νερό έφτασε ως το σαγόνι του, έδιωξε και αυτήν την ελπίδα και άρχισε να κολυμπάει. Είχε καταλάβει πως βάρκα ήταν ο ίδιος» (Κλείνει το βιβλίο με θόρυβο).

Στιγμαία συσκότιση

ΣΤ' Σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Η Μπέτυ και ο Σοφοκλής κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλο στις φερ-φορζέ).

Μπέτυ: Κακοήθεια στη μήτρα.

Σοφοκλής: Αυτό είναι πολύ λυπηρό.

Μπέτυ: Την αφαιρέσαμε ολικά.

Σοφοκλής: Και ήσασταν μόλις 35 χρονών...

Μπέτυ: Πέρασαν κιόλας δέκα χρόνια.

Σοφοκλής: Ωστε γι' αυτό και...

Μπέτυ: Είμαι τόσο ανάλαφρη, ναι.

Σοφοκλής: Ελάτε τώρα! Τη μετακόμισή σας, εννοούσα, εδώ.

Μπέτυ: Στρογγυλοκάθισε στο στήθος μου μια πανέμορφη κατάθλιψη τότε. Έπρεπε κάτι ριζοσπαστικό να «συμβεί» στη ζωή μας. Αφήσαμε το σπίτι στο κέντρο και την οχλοβοή και αγοράσαμε αυτή την έπαυλη. Εδώ στα προάστια. Δίπλα στη φύση. Χρειαζόμουν επειγόντως μια μεγάλη αλλαγή.

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ...

Μπέτυ: Και όχι. Δεν αποκτήσαμε ποτέ μας παιδιά... Δεν είδαμε ποτέ να τρέχουν μέσα στα πόδια μας χαμόγελα που αντανακλούν ελαφριές ψυχές... Αυτό δεν θα έλεγες κι εσύ, Σοφοκλή;

Σοφοκλής: Ελαφριές ψυχές. Ναι. Μα...

(Γιάυση - Αμηχανία)

Μπέτυ: Ήταν η δική μου στιγμή, Σοφοκλή, τότε. Η στιγμή που διασταυρώθηκα κι εγώ για πρώτη φορά με το Άπειρο. Κι εκείνο με υποδέχθηκε με μια γερή γροθιά στο στομάχι. Στην ίδια μου την ψυχή.

(Γιάυση)

Πονούσα βαθιά. Υπήρχαν πρωινά που δεν ήθελα να ξυπνήσω. Να κοιμάμαι. Μονάχα αυτό επιθυμούσα. Τον ύπνο... Το πιστεύεις πως, όταν άνοιγα τα μάτια μου, ονειρευόμουν ένα πιστόλι στον κρόταφό μου; Ωραία που τα περνούσα...

Σοφοκλής: Μερικές φορές η ζωή μας εκτυλίσσεται σαν να είναι μονίμως τρεις η ώρα τη νύχτα.

Μπέτυ: Και τέσσερις μην σου πω.

(Γιαύση)

Το καθετί γύρω μου είχε αποκτήσει πια ένα άλλο νόημα. Έβλεπα παντού γύρω μου σημάδια και οιωνούς. Ένα περιστέρι στο πρεβάζι του παραθύρου. Ο ταχυδρόμος στην πόρτα. Ο χτύπος του ρολογιού. Όλα κάτι έπρεπε να σημαίνουν. Όλα κάτι υπονοούσαν. Όλα ήθελαν να μου μεταδώσουν το κρυφό μήνυμά τους. Μα ποιο άραγε να ήταν αυτό;

(Γιαύση)

Δεν ήθελα να βλέπω κανέναν. Να χαθώ μέσα σ' ένα δάσος, να χωθώ μέσα στη γη ήθελα και να τρέφομαι με ρίζες και χώμα. Το φαντάζεσαι;

(Γιαύση)

Εσύ; Έχεις νιώσει εσύ ποτέ κάτι τέτοιο;

Σοφοκλής: Όχι, μα... Παιδί όταν ήμουν. Την ημέρα που χάθηκα μόνος στο δάσος... Θυμάστε.

Μπέτυ: Στο δάσος, ναι. Φυσιικά και το θυμάμαι.

Σοφοκλής: Δεν είχε τελειώσει έτσι απλά.

(Γιαύση)

Με βρήκε ο πατέρας μου να παραμιλάω κάτω από το μεγάλο πεύκο. Ήμουν λουσιμένος στον ιδρώτα και παραμιλούσα. Ανατάσχετες λέξεις έβγαιναν απ' το στόμα μου. Παραλήρημα. Εγώ όμως δεν θυμάμαι τίποτα απ' όλα αυτά. Μονάχα το ελάφι θυμάμαι... Και το Άπειρο να με καταπίνει.... Το έπαθα άλλες δύο φορές αυτό... Μα έχει χρόνια να μου συμβεί.

(Γιαύση - Αμηχανία)

Μπέτυ: Βασανίστηκα, Σοφοκλή. Ήταν μαύρες οι μέρες. Φλέρταρα με τις ρίζες του φόβου μου. Αυτό έμαθα να κάνω.

(Γιαύση)

Μου πήρε μήνες να καταφέρω ν' ανασάνω ξανά. Η αλλαγή περιβάλλοντος, η μετακόμισή μας εδώ όμως, μονάχα καλό μου έκανε. Βρέθηκα πιο κοντά στη φύση. Επέστρεψα σιγά - σιγά στην κανονικότητα· σ' έναν κόσμο που η εικόνα ενός πουλιού ή ενός ξένου απέναντί μου, έπαψε να μου προκαλεί ερωτηματικά και αγωνίες.

(Γιάση)

Έσκυφα στη λογοτεχνία. Άρχισα να γράφω τις σιέψεις μου. Αυτό κι αν με λύτρωσε. Η ζωή μου απέκτησε πραγματικό νόημα. Έμαθα να παίρνω τα πράγματα όπως έρχονται: να χαίρομαι στα ευχάριστα και να προσπερνώ τα δυσάρεστα. Έμαθα να ζω τη στιγμή.

(Γιάση)

Μονάχα η στιγμή υπάρχει, Σοφοκλή και το μοναδικό μέρος για να ζεις είναι το Παρόν. Σ' αυτό κατέληξα και κατάφερα να το εμπεδώσω πολύ καλά.

Σοφοκλής: Ο Ρουμί είχε πει πως το τραύμα είναι το σημείο από το οποίο εισέρχεται μέσα μας το Φως. Είναι αλήθεια.

(Γιάση)

Μα, εσείς... Γιατί αποφασίσατε να μου τα εμπιστευτείτε όλα αυτά σήμερα; Γνωρίζομαστε τόσο λίγο καιρό. Ούτε πέντε μήνες δεν έχουν περάσει...

Μπέτυ: Όλοι μας έχουμε σκοτεινά σημεία. Κι αν δεν τα βγάλουμε στην επιφάνεια, αν δεν τα διηγηθούμε, θα κρέμονται πάντα εκεί σαν βαρίδια να μας τραβάνε πίσω.

(Γιάση)

(Χαριτολογώντας) Εξάλλου... Είσαι ωραίο αγόρι...

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ...

Μπέτυ: Το παρελθόν μας εμπεριέχει όλες τις ιστορίες που μας έφεραν μέχρι εδώ. Το να τις αναγνωρίσουμε και να τις μοιραστούμε, μπορεί να κρύβει το μεγάλο ρίσκο της έκθεσης, μα είναι ο μόνος τρόπος που έχουμε για να συστηθούμε, να μοιραστούμε και να εμπνεύσουμε ακόμη ακόμη.

Σοφοκλής: Ίσως αυτός να είναι κι ένας τρόπος να αφήσουμε το αποτύπωμά μας στον κόσμο.

Μπέτυ: Πιστεύω πως θα πρέπει να αναζητούμε την πληρότητα και την ευτυχία κι εκεί να συμπαρασύρουμε κι άλλους ανθρώπους. Κι εσύ το έχεις καταφέρει αυτό. Με έχεις συμπαρασύρει.

(Γιάση)

Είσαι ξεχωριστός άνθρωπος, Σοφοκλή. Και σε νιώθω πολύ κοντά μου, δε θα στο κρύψω.

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ... Θέλω κι εγώ να σας εκμυστηρευτώ μια δική μου ιστορία... Όχι! Όχι μια ιστορία... Ένα δικό μου μυστικό. Μα, μου υπόσχεστε πως...

Μπέτυ: Μυστικό;

Σοφοκλής: Ακόμη κι αν αυτό ενέχει το ρίσκο του, όπως είπατε...

Μπέτυ: Ρισκάρισε λοιπόν, Σοφοκλή. Τι περιμένεις;

Σοφοκλής: Αρχίει να μου υποσχεθείτε πως θα μείνει μεταξύ μας.

Μπέτυ: Τάφος. Δεν είπαμε;

Σοφοκλής: Με ρωτάτε διαρκώς για τη φρεσιάδα και τη διαύγεια των φυτών σας. Για το ζωντάνεμα των δέντρων.

Μπέτυ: Θαυμάζω το αποτέλεσμα της δουλειάς σου. Και πάντοτε με απασχολούσε ο τρόπος σου. Οι τεχνικές σου. Η προσήλωσή σου στον κήπο μας. Οι ιδέες σου, ακόμη περισσότερο. Όλοι μας γνωρίζουμε πια πως μιλάς στα φυτά... Και πολύ καλά κάνεις!

Σοφοκλής: Γι' αυτό ακριβώς θέλω να σας μιλήσω.

Μπέτυ: Επέλεξες να τα συνοδεύουν ακόμη και νότες. Τοποθετήσαμε ηχεία στον κήπο. Ποιος θα το πίστευε...

Σοφοκλής: Ποια είναι η προσέλευση της μουσικής, κυρία Μπέτυ;

Μπέτυ: Ποια θα μπορούσε άραγε να είναι;

Σοφοκλής: Κανείς μας, μάλλον, δεν ξέρει.

Μπέτυ: Κανείς μας...

Σοφοκλής: Κι όμως, η μουσική υπάρχει παντού!

(Γιάση)

Υπάρχει παντού και είναι γεμάτη κανόνες. Κανόνες που δεν επινόησε κανείς άνθρωπος. Κανόνες που υπήρχαν και θα υπάρχουν όσο θα υπάρχει η μουσική.

(Γιάση)

Τι σημαίνει μια νότα μονάχη της; Τίποτα σχεδόν δεν σημαίνει. Κι όμως, ο συνδυασμός μερικών απ' αυτές πάνω στο πεντάγραμμο μπορεί να... μπορεί να αλλάξει τον κόσμο... Είναι τέτοια η δύναμή τους! Σε ταξιδεύουν. Σε κάνουν να ονειρεύεσαι.

(Παύση)

Μα αυτή είναι μια άλλη κουβέντα. Εκείνο που ήθελα να σας εξηγήσω...

Μπέτυ: Ναι, Σοφοκλή.

Σοφοκλής: Έχετε σκεφτεί ότι ο σπόρος πεθαίνει στο χώμα προκειμένου να ξαναζήσει;

(Παύση διαρκείας - Αμηχανία)

Και οι ψυχές; Έχετε αναρωτηθεί ποτέ σας τι απογίνονται οι ψυχές;

Μπέτυ: Πολλές φορές! Ναι! Διαρκώς ψάχνω μια απάντηση, ανάμεσα στις σελίδες των βιβλίων που πέφτουν στα χέρια μου. Ανάμεσα στο κελάιδισμα των πουλιών. Ανάμεσα στη βροχή και τον άνεμο.

(Παύση)

Ξέρεις, Σοφοκλή, υπάρχει ένα μεγάλο ερωτηματικό που αιωρείται μέσα στην καρδιά μου. Πιο μικρή ένιωθα πως καταλάβαινα περισσότερα πράγματα απ' ότι σήμερα.

Σοφοκλής: Θα γίνω πιο συγκεκριμένος. Γιατί το χώμα στο οποίο επιστρέφουν οι άνθρωποι κάποτε, να μην κρατά κάτι από το ανείπωτο της ψυχής τους;

Μπέτυ: Δεν σε καταλαβαίνω.

Σοφοκλής: Τα φυτά σας, κυρία Μπέτυ.

Μπέτυ: Τα φυτά μας. Ναι, τα φυτά μας. Τα φυτά μας, τι;

Σοφοκλής: Τα φυτά σας έχουν αποκτήσει κάτι από ανθρώπους που έχουν φύγει.

Μπέτυ: Σοφοκλή, τι εννοείς;

Σοφοκλής: Το χώμα τους, κυρία Μπέτυ.

Μπέτυ: Ναι, μίλησέ μου. Το χώμα τους, τι;

Σοφοκλής: Το χώμα τους αναμειγνύεται... ενισχύεται, θα τολμούσα να πω... με φρέσκο, αγνό χωματάκι από τάφους ανθρώπων που μας έχουν αφήσει.

Μπέτυ: (έκπληκτη) Σοφοκλή!

Σοφοκλής: Μια μικρή κούπα είναι αρκετή για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μην φανταστείτε ποσότητες. Έπειτα, το ανανεώνω ξανά...

Μπέτυ: Και πιστεύεις πως...

Σοφοκλής: Τα βλέπετε πώς ανθίζουν; Κοιτάξτε καλύτερα γύρω σας. Βασιλεύει η Άνοιξη. Δείτε αυτόν τον μικρό καλλιστήμονα. Ο Σωκράτης! Φροντίζοντας το δέντρο, τον αφουγκράζομαι. Αφουγκράζομαι την ψυχή του.

Μπέτυ: Είναι αλήθεια πως τέτοια ζωντάνια, δεν θα την περίμενα από έναν νεκρό...

Σοφοκλής: Μ' αυτούς μιλάω μέσα από τα φυτά σας, κυρία Μπέτυ. Με ανθρώπους που έχουν φύγει. Με τις ψυχές τους μιλάω.

(Η Μπέτυ σηκώνεται έκπληκτη και προσεγγίζει τον καλλιστήμονα. Τον κοιτάζει με προσοχή και χαϊδεύει τα φύλλα του. Επιστρέφει στις φερ-φορζέ και ξανακάθεται. Ακουμπά τους αγκώνες της στο τραπέζι και τα χέρια στο σαγόνι της. Κοιτάζει επίμονα τον Σοφοκλή στα μάτια)

Σοφοκλής: Κουβαλάμε ένα μικρό σύμπαν μέσα μας. Κι όταν ίσως νομίζουμε πως πεθαίνουμε, τα κύτταρα μας θα βρίσκονται εκεί, θα περιστρέφονται στο έδαφος, στους ωκεανούς και στον ουρανό, για να μας διαφεύσουν. Ο θάνατός μας, ανοίγει έναν άλλο, υπέρλαμπρο κόσμο.

Μπέτυ: Μιλάς τόσο παράξενα. Κι όμως. Όλα αυτά που ακούω μου μοιάζουν τόσο οικεία.

Σοφοκλής: Είναι οι δικές μου αλήθειες.

Μπέτυ: Θα μάθεις λοιπόν και τη δική μου αλήθεια.

Σοφοκλής: Μα μου εμπιστηρευθήκατε τόσα σήμερα, κυρία Μπέτυ.

Μπέτυ: Όχι, όμως και το σημαντικότερο.

Σοφοκλής: Το σημαντικότερο;

(Η Μπέτυ σηκώνεται από την καρέκλα της, πλησιάζει τον Σοφοκλή και στέκεται μπροστά του. Σκύβει και τον φιλά στο στόμα. Ο Σοφοκλής μένει άναυδος)

Μπέτυ: Πεθαίνω, Σοφοκλή. Σε δύο μήνες θα έχω γίνει κι εγώ αστερόσκονη.

(Η Μπέτυ αποχωρεί από τη σκηνή. Ο Σοφοκλής παραμένει παγωμένος στη θέση του)

Στιγμαία σκρότιση

Ζ' Σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Ο Κωνσταντίνος και ο Σοφοκλής στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλο μπροστά στα φυτά. Ο Κωνσταντίνος έχει διακόψει τον Σοφοκλή από την εργασία του. Ο Σοφοκλής κρατά ένα κλαδευτήρι).

Κωνσταντίνος: Μας αναστάτωσες τη ζωή. Αυτό εννοώ.

Σοφοκλής: Ποια ζωή, κύριε Κωνσταντίνε;

Κωνσταντίνος: Τη ζωή μας, νεαρέ. Μπήκες στη ζωή μας και την έκανες άνω-κάτω.

Σοφοκλής: Δεν είχα ποτέ μου κάποιον τέτοιο σιοπό.

Κωνσταντίνος: Ναι αλλά τα κατάφερες. Διατάραξες την οικογενειακή μας γαλήνη.

Σοφοκλής: Δεν θεωρώ πως...

(Παύση)

Μα, κι αν ακόμη αυτό ήταν αλήθεια... Έχει τώρα πια νόημα, κύριε Κωνσταντίνε;

Κωνσταντίνος: Έχει και παραέχει.

Σοφοκλής: Η κυρία Μπέτυ...

Κωνσταντίνος: Ναι, η κυρία Μπέτυ. Αυτό ακριβώς. Η κυρία Μπέτυ πεθαίνει.

Σοφοκλής: Έχει αποκτήσει μια μακάρια γαλήνη η σύζυγός σας. Τους τελευταίους μήνες έχει καταφέρει-

(Ο Κωνσταντίνος αρπάζει το κλαδευτήρι από τα χέρια του Σοφοκλή)

Κωνσταντίνος: *(Προτάσσοντας το κλαδευτήρι μπροστά στο πρόσωπο του Σοφοκλή)* Την ξεμυάλισες!

Σοφοκλής: *(Με ψυχραιμία)* Αυτό δεν είναι κάτι που θα επιθυμούσα να έχει συμβεί.

Κωνσταντίνος: Δεν με ενδιαφέρει καθόλου το τι θα επιθυμούσες και τι όχι. Το θέμα είναι πως της πήρες τα μυαλά με τις θεωρίες σου.

Σοφοκλής: Δεν σας καταλαβαίνω.

Κωνσταντίνος: Όλα αυτά τα τερτίπια σου. Όλες αυτές οι ανείπωτες βλακείες. (Ειρωνικά) Μουσικές στα φυτά και διάλογοι με τα δέντρα και θαυματουργά χρώματα που δε ξέρω κι εγώ από πού τα φέρνεις.

(Ο Κωνσταντίνος κόβει με το κλαδευτήρι ένα μπουμπούκι της ορτανσίας)

Σοφοκλής: Γιατί το κάνατε αυτό; Μπορώ να σας εξηγήσω...

Κωνσταντίνος: Δεν θέλω να μου εξηγήσεις τίποτα.

Σοφοκλής: Κύριε Κωνσταντίνε...

Κωνσταντίνος: Κατάντησα να ψαχουλεύω εδώ κι εκεί για πειράματα του παρελθόντος σε φυτά και σε δέντρα. Για τη νοημοσύνη και τα συναισθήματα που τάχαμου κουβαλούν πάνω τους και για όλες αυτές τις απίστευτες ιστορίες.

Σοφοκλής: Η NASA διερευνά-

Κωνσταντίνος: Η NASA διερευνά κι εγώ υποφέρω. Η γυναίκα μου άλλαξε Σοφοκλή. Έγινε άλλος άνθρωπος από τη στιγμή που πάτησες το πόδι σου εδώ μέσα. Ούτε ερωτευμένη να ήταν μαζί σου...

(Γιάση)

Ακόμη και την ιερότερη ώρα μας, την ώρα του τσαγιού, καθόμαστε και την περνάμε με ιστορίες για τα φυτά και για τις ψυχές των ανθρώπων.

(Ο Κωνσταντίνος ξαναδίνει το κλαδευτήρι στον Σοφοκλή. Γιάση - Αρμηχανία)

Σοφοκλής: Χρειάζεται χρόνος για να μπορέσουμε να δούμε κάποια πράγματα που δεν φαίνονται.

Κωνσταντίνος: Μη μου μιλάς εμένα με γρίφους.

Σοφοκλής: Θέλω απλά να πω, πως η οπτική μας πάνω σε ορισμένα θέματα-

Κωνσταντίνος: Ορθολογισμός, νεαρέ μου. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια. Οφείλουμε να είμαστε ορθολογιστές. Εσύ ζεις στον κόσμο σου και θες να βάλεις κι εμάς μέσα σ' αυτόν.

Σοφοκλής: Ο κόσμος είναι αυτό που διαλέγεις να δεις.

Κωνσταντίνος: Σοφιστείες... Λόγια του αέρα.

Σοφοκλής: Η μαγεία, κύριε Κωνσταντίνε, είναι παρούσα παντού στη ζωή μας, ακόμη και στα πιο απλά πράγματα.

Κωνσταντίνος: Μαγεία και αηδίες.

Σοφοκλής: Θέλετε να μιλήσουμε για την πραγματικότητα; Αυτό θέλετε;

Κωνσταντίνος: Για την πραγματικότητα, ναι. Αυτό ακριβώς. Αυτό θέλω. Να πατάμε τα πόδια μας κάτω στη Γη κι όχι να ονειροβατούμε. Εδώ, βρίσκεται η πραγματική μας ζωή.

Σοφοκλής: Πολύ συχνά όμως η πραγματικότητα βασίζεται σε φανταστικά στοιχεία, τα οποία ως μοναδικό σκοπό έχουν να κάνουν τη ζωή μας πιο υποφερτή.

Κωνσταντίνος: Αηδίες.

Σοφοκλής: Θέλω να πω, πως αν παίρναμε τη ζωή μας τόσο στα σοβαρά, αν αναλογιζόμασταν διαρκώς το πόσο οδυνηρή μπορεί να είναι η πραγματικότητα, ίσως και να είχαμε τρελαθεί.

Κωνσταντίνος: Κι όμως. Εγώ δεν το έχω πάθει.

Σοφοκλής: Είστε πράγματι ευτυχισμένος από τη ζωή σας, κύριε Κωνσταντίνε;

Κωνσταντίνος: Τι ξέρεις εσύ για τη ζωή μου;

Σοφοκλής: Ένα πολύ απλό, μα εξίσου σημαντικό ερώτημα σας έθεσα. Δεν είστε υποχρεωμένος να μου απαντήσετε.

Κωνσταντίνος: Δηλαδή θες να μου πεις, πως θα έπρεπε να ονειροπολώ και να πετάω στα σύννεφα για να είμαι ευτυχισμένος; Αυτό μου λες;

(Παύση)

Υπάρχει ζωή χωρίς προβλήματα και δυσαρμονίες;

Σοφοκλής: Όπως σας είπα, η οπτική μας πάνω στα πράγματα, αυτή είναι που θα καθορίζει πάντοτε την ποιότητα της ζωής μας. Αν καταφέρναμε να δούμε πως το ποτήρι μας είναι μισογεμάτο και όχι μισοάδειο... Αν μαθαίναμε να εκτιμούμε την αφθονία που βρίσκεται γύρω μας, τότε σίγουρα θα αφθονούσαμε και στο μέσα μας, στην κάθε μας μέρα.

Κωνσταντίνος: Μαθήματα ζωής θα μου κάνεις, νεαρέ μου; Έχω φτάσει πενήντα χρονών και την έχω φάει τη ζωή με το κουτάλι.

Σοφοκλής: Δεν είχα αυτόν το σκοπό-

Κωνσταντίνος: Δεν είχες σκοπό και δεν είχες σκοπό! Αν δεν μεσολαβούσε η Μπέτυ, θα είχες «πάρει πόδι» από τον πρώτο μήνα.

Σοφοκλής: Πολύ λυπάμαι γι' αυτό που ακούω.

Κωνσταντίνος: Όχι. Δεν λυπάσαι εσύ. Εγώ λυπάμαι που αποφάσισα να σε βάλω στον κήπο μας.

Σοφοκλής: Το βασικό είναι να καταφέρουμε να σκεφτόμαστε με την ψυχή.

Κωνσταντίνος: Επιμένεις. Σου εκφράζω ανοιχτά την απέχθειά μου στο πρόσωπό σου κι εσύ επιμένεις.

Σοφοκλής: Η αποστολή μου σε αυτόν εδώ τον κήπο - ένα μέρος που έχω αγαπήσει βαθιά - νομίζω πως κάπου εδώ ολοκληρώνει τον κύκλο της, κύριε Αναγνώστου. Δεν θα σας επιβαρύνω περισσότερο με την παρουσία μου.

(Ο Σοφοκλής αφήνει κάτω το κλαδευτήρι)

Μα νιώθω τη βαθιά ανάγκη να σας εκφράσω φεύγοντας...

(Ο Σοφοκλής σκύβει και μαζεύει τον κομμένο ανθό της ορτανσίας. Τον δίνει στον Κωνσταντίνο)

Η κυρία Μπέτυ είναι σπουδαίος άνθρωπος. Μπορείτε να την αφήσετε να περάσει τις τελευταίες ημέρες της μαραζώνοντας ή να σταθείτε δίπλα της όπως πραγματικά της αξίζει. Με την ψυχή σας.

Στιγμαία ουσκότιση

Η' Σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Η Μπέτυ, ο Κωνσταντίνος και ο Σοφοκλής κάθονται στις φερ-φορζέ καρέκλες της τραπεζαρίας. Πίνουν τσάι).

Κωνσταντίνος: Αυτό είναι εντελώς τρελό!

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ...

Μπέτυ: «Το ψεύτικο πουλί του Παραδείσου». Αυτή είναι η κοινή του ονομασία.

Κωνσταντίνος: Και περιμένεις εγώ να συμφωνήσω!

Μπέτυ: Είτε συμφωνήσεις, είτε όχι, εγώ αυτό θέλω.

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ...

Μπέτυ: Κι εσύ; Θα διαφωνήσεις κι εσύ, Σοφοκλή;

Σοφοκλής: Μα θα πρέπει-

Μπέτυ: Είναι η τελευταία μου επιθυμία. Δεν θα τη σεβαστείτε;

Κωνσταντίνος: Θεε να με αποτρελάνεις, έτσι;

Μπέτυ: Καθόλου.

Κωνσταντίνος: Έχασες το μυαλό σου! Αυτός εδώ σου το πήρε!

Μπέτυ: Μάλλον το βρήκα θα έλεγα. Φεύγω με πλήρη διαύγεια.

Κωνσταντίνος: *(Σηκώνεται από τη θέση του και δείχνει τον Σοφοκλή)* Εσύ φταις για όλα!

Μπέτυ: Ο Σοφοκλής μου άνοιξε τα μάτια.

Κωνσταντίνος: Και σου πήρε συγχρόνως και το μυαλό.

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ... Μήπως να το ξανασκεφτείτε;

Μπέτυ: Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα, Σοφοκλή. Μονάχα έτσι θ' αποκτήσει για μένα νόημα ο θάνατός μου... Ξενύχτησα πολλά βράδια για να το καταλάβω.

Κωνσταντίνος: Μπέτυ... Αγάπη μου. Με φέρνεις σε πολύ δύσκολη θέση.

Μπέτυ: Θα μου στερήσεις την τελευταία μου επιθυμία, Κωνσταντίνε; Σου κάνει καρδιά;

Κωνσταντίνος: Δεν θέλω να συμμετάσχω σ' αυτήν την... Σ' αυτό το... Σε αυτήν την τρέλα.

Μπέτυ: Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να φροντίσεις για την ταφή μου σ' αυτά εδώ τα χώματα. Δεν έχω αυτό το δικαίωμα;

Κωνσταντίνος: Ξέρεις τι μου ζητάς;

Μπέτυ: Ποια η διαφορά της γης ενός νεκροταφείου με αυτό εδώ το έδαφος, για πείτε μου;

(Παύση - Αμηχανία)

Κωνσταντίνε;

(Παύση)

Σοφοκλή;

(Παύση)

Ζητάω απλά να ταφώ στον τόπο της τελευταίας μου κατοικίας. Σε αυτόν εδώ τον κήπο. Εδώ που έζησα τα καλύτερά μου χρόνια. Εδώ θέλω να παραμείνω. Τι σας ζητάω;

Κωνσταντίνος: Κάτω από ένα φυτό!

Μπέτυ: Κάτω από μια «Heliconia Rostrata». Ακριβώς! *(Παύση)*

Σοφοκλής: «Το ψεύτικο πουλί του Παραδείσου».

Κωνσταντίνος: Ψεύτικος είσαι εσύ και όλες οι κοσμοθεωρίες σου.

Μπέτυ: Την είδα στον ύπνο μου. Το πιστεύετε; Το φυτό αυτό μου μιλούσε...

Σοφοκλής: Τα όνειρά μας ταξιδεύουν στο άπειρο, χωρίς πειθαρχία.

Κωνσταντίνος: Πάψε επιτέλους εσύ!

Μπέτυ: Το μόνο που έχεις να κάνεις, Κωνσταντίνε, είναι να συναινέσεις. Να φροντίσεις για την ταφή μου εδώ. Όλα τα υπόλοιπα από εκεί και πέρα θα τα αναλάβει ο Σοφοκλής.

Κωνσταντίνος: Ααα όμορφα! Πολύ όμορφα! Όχι μόνο θα φροντίσω γι' αυτήν την παλαβομάρα της ταφής σου, αλλά θα τριγυρίζει μέσα στα πόδια μου κι αυτός εδώ ο υπέροχος νεαρός! Το φιντάνι μας. Το παιδί μας, το αγαπημένο!

Σοφοκλής: Χωρίς τη συγκατάβαση του κυρίου Κωνσταντίνου, πολύ φοβάμαι κυρία Μπέτυ, πως δεν θα μου είναι εύκολη υπόθεση η παρουσία μου στον χώρο και η φροντίδα σας από μέρους μου.

Μπέτυ: Αυτό άφησέ το σε μένα, Σοφοκλή. Από εσένα ζητάω να συνεχίσεις να μας προσφέρεις αυτά που ξέρεις καλύτερα από τον καθένα μας, εδώ και τόσο καιρό.

Κωνσταντίνος: Εγώ γιατί κάθομαι και σας ακούω;

Μπέτυ: Ωστόσο, δύο φορές την εβδομάδα θα ήθελα να μου αφηγείσαι τις δικές μου λογοτεχνικές επιλογές. Έχω συγκεντρώσει ένα σωρό με αδιάβαστα βιβλία που δυστυχώς δεν είχα τον χρόνο... Θα τα τακτοποιήσω κατά σειρά προτεραιότητας.

(Γαύση)

Θα ξεκινήσουμε με έναν από τους αγαπημένους μου.

Σοφοκλής: Τόμας Μαν;

Μπέτυ: Στέφαν Τσβάιχ, θα έλεγα. Είναι μικρές οι ιστορίες του και θα με βοηθούσε να προσαρμοστώ λίγο καλύτερα νομίζω.

Κωνσταντίνος: Έχετε τρελαθεί, έτσι; Δεν τα πιστεύω αυτά που ακούω...

Μπέτυ: Δύο φορές την εβδομάδα, θα μου είναι αρκετές πιστεύω. Οι υπόλοιπες ημέρες θα είναι δικές σου, Σοφοκλή. Μπορείς να διαλέγεις αυτό που εσύ κρίνεις κατάλληλο κάθε φορά. Έχω εμπιστοσύνη στο γούστο σου.

Σοφοκλής: Κυρία Μπέτυ... Μήπως θα πρέπει να το ξανασιεφτούμε;

Μπέτυ: Δειλιάζεις, Σοφοκλή;

Σοφοκλής: Όχι, όχι. Δεν είναι αυτό, σε καμία περίπτωση. Με μεγάλη μου χαρά, μα...

Μπέτυ: Άσε τον Κωνσταντίνο σε μένα.

Κωνσταντίνος: Και τι ακριβώς θα κάνεις μαζί μου, Μπέτυ;

Μπέτυ: Θα το συζητήσουμε αυτό πολύ αναλυτικά οι δυο μας, δεν είναι η στιγμή. Εγώ ήθελα απλά να σας μεταφέρω την τελευταία μου επιθυμία.

Κωνσταντίνος: Τις τελευταίες επιθυμίες σου, θες να πεις. Δεν είναι μονάχα μία.

Μπέτυ: Και ήθελα να είμαστε όλοι μαζί. Εδώ, στο ίδιο τραπέζι.

Κωνσταντίνος: Να σου θυμίσω πως ο Σοφοκλής έχει παραιτηθεί.

Μπέτυ: Απ' όσο θυμάμαι καλά, η παραίτησή του δεν έχει γίνει δεκτή και από τους δυο μας.

(Παύση)

Μπορούμε να συζητήσουμε την συνύπαρξή σας στο χώρο. Ο Σοφοκλής θα μπορούσε να προσέρχεται στον κήπο μας τις ώρες που εσύ θα βρίσκεσαι στο Γραφείο. Θα κρατήσει μονάχα τα κλειδιά της εξώπορτας. Με αυτόν τον τρόπο δεν θα συμπέσετε ποτέ οι δυο σας στον ίδιο χώρο. Θα το τακτοποιήσουμε αυτό. Είναι μια λεπτομέρεια, όχι και τόσο σημαντική.

(Παύση - Αμηχανία. Ο Κωνσταντίνος πιάνει το κεφάλι του)

Μα... Νομίζω πως ήρθε η ώρα του. Ας απολαύσουμε επιτέλους το ζεστό μας. Πότε θα βρούμε ξανά άραγε τέτοια ευκαιρία;

Στιγμαία σουσκότιση

Θ' σκηνή

(Στον κήπο της έπαυλης. Ο Κωνσταντίνος κρατάει ένα βιβλίο και στέκεται μπροστά από την Heliconia Rostrata).

Κωνσταντίνος: *(Διαβάζει κάθε πρόταση μετά από παύση)* «Δε μου αρέσει το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού... Προτιμώ να πλήττω μόνος, παρά με συντροφιά... Καμιά φορά, την εξυπνάδα που έπρεπε να πω, την βρίσκω μισή ώρα αργότερα...». Σε κούρασα, μήπως;

(Παύση - Ξεφυλλίζει το βιβλίο σελίδα σελίδα) Αυτά πρέπει να τα ακούσεις. *(Διαβάζει κάθε πρόταση μετά από παύση)* «Κοντά στο χώμα, οι παιδικές μου αναμνήσεις επανέρχονται... Το τέλος του ταξιδιού, μου αφήνει την ίδια πικρή γεύση με το τέλος ενός μυθιστορήματος... Πηγαίνω πάντα να δω τι υπάρχει στο αδιέξοδο...» *(Κλείνει το βιβλίο)* Αυτός, ο αξιοζήλευτος Γάλλος. Εντουάρ Λεβέ, ναι. Μου τον δάνεισε ο Σοφοκλής.

(Παύση - Ο Κωνσταντίνος πηγαίνει στην φερ-φορζέ τραπεζαρία, αφήνει το βιβλίο και παίρνει τα δύο μεγάλα μπουκάλια νερού που βρίσκονται στο τραπέζι και επιστρέφει - Αρχίζει να ποτίζει την Heliconia Rostrata)

Αυτό θα το απολαύσεις. Είμαι σχεδόν σίγουρος. Πιες. Πιες και θα μ' ευγνωμονείς για καιρό. Το έφερα από τις πηγές, εδώ στα γύρω βουνά. Αγνό νερό της γης... Ανώτερο ακόμη και από αυτό της βροχής. Εεε; Τι λες;

(Παύση διαρκείας)

Ξέρεις... Νομίζω πως είσαι πολύ τυχερή, Μπέτυ. Έχεις αποκλειστικά το δικό σου χώμα. Δεν σου χρειάζεται ξένο... Σα να λέμε, Αυτόφωτη.

(Παύση)

Τι θα έλεγες να κλείσουμε με κάτι ιδιαίτερο;

(Ο Κωνσταντίνος πηγαίνει στην φερ-φορζέ τραπεζαρία, παίρνει ένα άλλο βιβλίο και επιστρέφει - Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει)

«Τότε η Αλμήτρα είπε: “Μίλησέ μας για την Αγάπη”... Κι εκείνος, ύψωσε το κεφάλι του κι αντίκρουσε το λαό, κι απλώθηκε βαθιά ησυχία. Και με φωνή μεγάλη είπε: “Όταν η αγάπη σε καλεί, ακολούθησέ την. Μ' όλο που τα μονοπάτια της είναι τραχιά και απότομα... Κι όταν τα φτερά της σ'

αγκαλιάσουν, παραδώσου, μ' όλο που το σπαθί που είναι κρυμμένο ανάμεσα στις φτερούγες της μπορεί να σε πληγώσει... Κι όταν σου μιλήσει, πίστεψέ την, μ' όλο που η φωνή της μπορεί να διασκορπίσει τα όνειρά σου σαν το βοριά που ερημώνει τον κήπο»»

(Γιάση - Σηκώνει το ένα από τα μπουκάλια με το εμφιαλωμένο νερό και πίνει τις λίγες γουλιές που έχουν απομείνει)

« Γιατί, όπως η αγάπη σε στεφανώνει, έτσι και θα σε σταυρώσει. Κι όπως είναι για το μεγάλωμά σου, είναι και για το κλάδεμά σου. Κι όπως ανεβαίνει ως την κορφή σου και χαϊδεύει τα πιο τρυφερά κλαδιά σου που τρεμοσαλεύουν στον ήλιο... Έτσι κατεβαίνει κι ως τις ρίζες σου και ταράζει την προσκόλλησή τους στο χώμα»». *(Κλείνει το βιβλίο)* Χαλίλ Γκιμπράν, ναι! «Ο Προφήτης».

(Γιάση - Χαϊδεύει τους ανθούς και τα φύλλα της Heliconia Rostrata).

Μου λείπεις, Μπέτυ. Πολύ μου λείπεις.

(Γιάση)

Μα, ίσως και να βρεθώ ξανά κάποια μέρα στο πλάι σου... Σε τούτα τα χρώματα...

Στιγμαία συσκότιση

Γ' σκηνή

(Ο Σοφοκλής απευθύνεται στο κοινό)

Σοφοκλής: Ο Κωνσταντίνος πέθανε έπειτα από τέσσερα χρόνια. Θάφτηκε κατόπιν επιθυμίας του κάτω από μια Heliconia Rostrata, και πλάι σε μια άλλη. Τη μοναδική που υπήρχε στον κήπο.

(Παύση διαρκείας - Παίρνει ένα ποτιστήρι και ποτίζει διαδοχικά δύο φυτά το ένα δίπλα στο άλλο - Μονολογεί μπροστά στα φυτά)

Φτυαράκι και χώμα. Χώμα και νερό. Και ξανά χώμα.

(Επιστρέφει προς το κοινό)

Αυτή ήταν η ιστορία της Μπέτυ και του Κωνσταντίνου. Δύο ανθρώπων που ο καθένας αγάπησε τον άλλο περισσότερο απ' όσο πίστευε πως θα μπορούσε να αγαπήσει.

(Παύση διαρκείας)

Εγώ; Τι ήμουν εγώ; Απλά και μόνο μια αφορμή. Η αφορμή για να φτάσουν στην κοινή τους αλήθεια.

(Παύση)

Ίσως και να είμαι ένας απλός άνθρωπος... Ναι, ένας απλός άνθρωπος... Γιατί το πάθος κάποιου για τα φυτά, να μην είναι το ίδιο με το πάθος κάποιου άλλου για τη μουσική; Για τα έργα τέχνης, ή το κολύμπι; Κι ας μην μιλήσω για τον τζόγο ή για τα όπλα... Γιατί κάποιοι επιλέγουν να αγαπήσουν έναν σκύλο ή μια γάτα, ενώ κάποιοι άλλοι θανατώνουν με πάθος πουλιά και ελάφια;

(Παύση)

Και ποιος είναι αυτός που του λείπουν τα πάθη;

(Παύση)

Ναι, ίσως λοιπόν και να είμαι ένας από εσάς...

(Παύση)

Αγαπώ τα φυτά και τη φύση. Μα αυτό που συνέβη σε τούτον τον κήπο ήταν μία αιθέρια Ένωση. Η Ένωση δύο ανθρώπων μετά το θάνατο. Η Ένωση δύο ανθρώπων σε μια νέα μορφή.

(Παύση διαρκείας - Επιστρέφει στα φυτά και μονολογεί)

Φτυαράκι και χώμα. Χώμα αγνό στα φυτά. Χώμα στις ρίζες τους και νερό...
Και δες τις ψυχές να ανθίζουν!

